Aki jobban szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám

Az Úr Jézussal való kapcsolatunkban a Szentírás többféle szerepben lát minket. Tanítványként, szolgaként, az Úr testvéreiként és az Ő jegyeseként tekint ránk. Ő a mi Urunk, Mesterünk, idősebb testvérünk, de a Vőlegényünk is, mi pedig az Ő jegyese vagyunk!

Ma abból a szempontból vizsgáljuk a Szentírást, hogy jegyesi kapcsolatban állunk az Úr Jézussal.

Sok prédikációt hallottam, ahogy ti is, és hallottam, hogy emberek megtértek Istenhez, amikor azt prédikálták nekik, hogy ha nem térnek meg, a pokolba jutnak.

Némelyikük megtért, és hitt az Ő áldozatában, hogy bocsánatot nyerjen a bűneire. De Istennek nem az volt a célja, hogy csupán olyan népe legyen, amelynek a bűnei meg vannak bocsátva. A mi elhívásunk sokkal magasabb: az, hogy a Bárány felesége legyünk. Ez a mi elhívásunk.

Ma sokan így gondolkodnak: Legyek akár az utolsó, csak utánam zárják be az ajtót. De nem arra vagyunk elhívva, hogy utolsóként essünk be. Isten terve úgy készült, hogy mi a Bárány menyasszonya legyünk.

Ez Isten terve. És ha mi nem illeszkedünk bele Isten tervébe, ha csak üdvözülni akarunk, csak bűnbocsánatot akarunk, akkor földi életünk végén nagy meglepetés ér majd minket.

Ő azt akarja, hogy a Fiának felesége legyünk, és ez felkészülést kíván a részünkről; néhány helyen el is olvassuk majd, hogy ezt világosan lássuk. Vannak, akik csak a bűnbocsánatra gondolnak, valahol az Ország peremén szeretnének lenni, és azt mondják, hogy a Bárány feleségének lenni túl sok nekik, pedig erre a rangra vagyunk elhívva.

Felolvasunk néhány igét Istennek erről a tervéről, és meglátjuk, hogy minden ennek a tervnek, ennek a nagyszerű célnak van alárendelve, amelyet Isten velünk elgondolt.

A Jelenések könyve 19. részének 7. és 8. versében ezt olvassuk*: „Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki; mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adaték néki, hogy öltözzék tiszta és fényes gyolcsba; mert a gyolcs a szentek igaz cselekedetei.”* Ámen. Milyen nagyszerű nap lesz az, a Bárány és menyasszonya menyegzőjének napja!

Olvassuk a 21. rész 9. versét is: *„És jöve hozzám egy a hét angyal közül, a kiknél a hét pohár vala, a melyek az utolsó hét csapással teltek vala meg, és szóla velem, mondván: Jöjj el, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.”* Ámen.

Ez Isten terve az emberrel, aki teremtésének koronája.

Olvassuk a 2Korinthus 11. részének 1. és 2. versét is: *„Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés esztelenséget! De hiszen elszenveditek. Mert féltelek titeket istenes féltéssel; mert eljegyeztelek

titeket egy férfiúnak, hogy mint tiszta szűzet állítsalak a Krisztus elé."* Ámen.

Pál apostol a korinthusi gyülekezethez szól, egy olyan gyülekezethez, amelynek, ha emlékeztek, sok problémája volt. És mégis azt mondja ezeknek az embereknek, hogy eljegyezte őket az Úr Jézussal.

Mi is, akik itt vagyunk, ma arra vagyunk elhívva, hogy ebbe a jegyesi kapcsolatba lépjünk az Úr Jézussal. Mindannyian tudjuk, hogy az eljegyzés a házasság előtt van.

A Szentírás Máriáról, aki teherbe esett, azt mondja, hogy József felesége volt, József pedig Mária férje, holott csak jegyesek voltak. *(A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől. József pedig, az ő férje… Máté 1:18)*

Az Ószövetségben a jegyben járó fiatalokat az eljegyzés teljes ideje alatt férjnek és feleségnek nevezték. Ha a jegyesség idején a lány paráználkodott, a vőlegény felbonthatta az eljegyzést. Így van ez lelki értelemben is. Ha mi, jegyesként, lelki paráznaságban élünk, az Úr Jézus felbonthatja az eljegyzést.

Értjük-e, mi Isten terve az emberrel? Ha a természetes eljegyzésre gondolunk: ahhoz, hogy két fiatal eljegyezze egymást, vonzódniuk kell egymáshoz, mély szeretetnek kell lennie mindkét részről, és elszántságnak is. Ezeknek meg kell lenniük kettejük között ahhoz, hogy valódi eljegyzés legyen.

Ugyanígy kell lennie az Úr Jézussal való kapcsolatunkban is, akit a Szentírás a mi vőlegényünkként ír le. Kérdezzük meg magunktól: olyan mértékű-e a kapcsolatunk az Úr Jézussal, hogy az Őt arra indítsa, jegyesének nevezzen minket? Elmondhatjuk-e, amit a zsoltáríró mond a 73. zsoltár 25. versében: *„Kicsodám van az egekben kívüled? Ha veled vagyok, nem gyönyörködöm a földben."*

Az Úr Jézus nagyon szigorú feltételeket szab nekünk, amelyeket teljesítenünk kell, s amelyek nélkül eljegyzésről nem lehet beszélni. Ezekről a feltételekről Máté 10. részének 37–39. versében olvasunk*: „A ki jobban szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám; és a ki jobban szereti fiát vagy leányát, hogynem engem, nem méltó én hozzám. És a ki fel nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám. A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt."* Ámen.

Ezeket az igéket a múltban sokszor olvastam, és nem értettem, hogy az Úr Jézus itt arról beszél, hogy jegyesi kapcsolatba lépek Vele; nem láttam, hogy ilyen szoros kapcsolatnak kellene lennie köztem és Közte.

Gondoljuk végig: lehetetlent kér tőlünk az Úr Jézus? Kérdezzük meg magunktól: mit szokott tenni két fiatal, aki szereti egymást és összeházasodik? Erről Márk 10:7-ben olvasunk*: „Ezért elhagyja az ember az ő atyját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez."* Elhagyják a szüleiket, testvéreiket, rokonaikat, barátaikat, és a társuk lesz számukra az első.

Erre hív el minket is az Úr Jézus. Arra hívott el, hogy Őt jobban szeressük, mint anyát, apát… ezért mondja: Aki jobban szereti atyját és anyját, mint Engem, a Vőlegényét, nem méltó Énhozzám.

Így kell tekintenünk az Úr Jézussal való kapcsolatunkra. Sokan mondják, hogy szeretik Őt, de az Úr Jézus csak a gyülekezeti alkalmakon van jelen az életükben. Énekelnek Neki, mondják, hogy szeretik, de az életük szinte ugyanúgy megy tovább, mint azelőtt, azokkal az apró örömökkel, amelyeket kínál. Az Úr Jézus valahol messze van tőlük, a kapcsolatuk Vele szinte a nullával egyenlő.

Az Úr Jézus iránti szeretetünk hevének hasonlónak kell lennie a jegyesség idején élő két fiatalához, akik annyira vonzódnak egymáshoz, hogy a körülöttük lévők háttérbe szorulnak.

Amikor két fiatal vonzódik egymáshoz és szeretik egymást, mindig együtt szeretnének lenni, és beszélgetni egymással.

Egymásban lelik gyönyörűségüket. Mély szeretet van ott, és az ember mindent elhagy azért, akit szeret. Ilyennek kell lennie az én kapcsolatomnak is az Úr Jézussal: mostantól Neki kell lennie az én gyönyörűségemnek és örömömnek. (*Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Zsoltárok 37:4)*

Ezek a fiatalok elhagyják az otthont, a szülőket, a családot, a fivéreket, nővéreket, és a társuk lesz a legfontosabb személy. Egyesülnek, családot alapítanak, és Isten Igéje azt mondja, hogy a két fiatalnak el kell hagynia a családját.

Ha valaki nem hagyja el a családját, és még mindig jobban szereti a szüleit, mint a feleségét, ott nagyon nagy bajok támadnak. Ha a szülő szavára hallgatunk, ha a feleség az anyja szavára hallgat, nem a férjéére, ott súlyos konfliktusok lesznek.

Ha az anya azt mondja a lányának: Nem kell úgy tenned, ahogy a férjed mondja – és a lány hallgat rá, a kapcsolata a férjével tönkremegy. Az Úr Jézus nagyon világosan mondja – és jegyezzük meg, ez itt parancs –: *„A ki jobban szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám”*, nem méltó arra, hogy eljegyezze magát Velem. Vagyis az Úr Jézus nem kezd kapcsolatot velünk.

Az Úr Jézussal való kapcsolatunknak nagyon hasonlónak kell lennie, mert jegyesi kapcsolatra vagyunk elhívva. Nem lehet üzleti kapcsolat, amely az „adok, ha adsz; ha nem adsz, én sem adok” szabálya szerint működik.

Jegyezzük meg Máté 10. részének 37–39. versét, amelyek nagyon fontosak. Ha nem szeretjük az Úr Jézust jobban mindennél ezen a világon, Ő nem kezdi el velünk a jegyesi kapcsolatot.

Gyakran halljuk, hogy hit által üdvözülünk. Ez nagyon igaz, de a hit magában foglalja a szeretetet, amely nélkül semmi sincs; a mi szeretetünk nélkül az Úr Jézus nem kezdi el a jegyesi kapcsolatot. Az eljegyzésbe csak a szeretet által lépünk be.

Az Úr Jézus nem elégszik meg langyos szeretettel, hogy életünkből Neki is jusson néhány pillanat, hanem teljes odaszánást akar tőlünk. Gyakorlatilag akkorának kell lennie iránta a szeretetünknek, hogy arra indítson: lemondjunk mindenről, még az életünkről is. *„A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.”* A Szentírás világosan mondja: ha nem szeretjük Őt annyira, hogy minden nap felvegyük a keresztünket és kövessük Őt, nem vagyunk méltók Hozzá.

Milyen szeretetnek kell ott lennie, hogy kész legyél lemondani az életedről a vőlegényedért? Milyen szoros kötelék kell, milyen erő van abban?

Isten arra hív minket, hogy az Úr Jézus felesége legyünk, és ez a legnagyszerűbb dolog, amire ember elhívást kaphat.

A kettő egy test lesz. Hogy megérthessük, milyen kapcsolatban kell lennünk az Úr Jézussal, Isten megteremtette a férfit, majd az asszonyt, akit a férfiból vett, és feleségül adta neki, hogy segítője legyen.

Olvassuk Márk 10. részének 6., 7. és 8. versét: *„Hanem a teremtés kezdetétől férfiúvá és asszonnyá teremtette őket az Isten. Ezért elhagyja az ember az ő atyját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez. És lesznek ketten egy testté; azért többé nem kettő, hanem egy test.”* Ámen.

Ezeket a szavakat nem nagyon értjük. Két ismeretlen ember találkozik, vonzódnak egymáshoz, megszeretik egymást, és miután elhatározzák, hogy férj és feleség lesznek, egyesülnek, és egy testté lesznek Isten előtt.

Azért van olyan sok válás, mert az emberek nem értik ezt a csodálatos egységet. Isten pedig azt mondja: Amit Isten egybeszerkesztett, amit összekötött, amit egyesített, ember el ne válassza. Az ember erre nem jogosult.

A kettő egy test lesz, a férfi ragaszkodik a feleségéhez, és elhagyja anyját és apját. Elhagyja azokat, akikkel egy életet élt le, és akik szerették őt, és most már a feleségét szereti jobban. Addig a fivéreivel, nővéreivel élt, és vannak köztünk, akik átélték ezt, és értjük, hogy valóban így történik.

Van egy képesség, amelyet Isten helyezett belénk. Megjelenik ez a szeretet, amely arra indít, hogy férjként és feleségként egyesüljünk, és elengedjük azokat, akik szeretnek minket.

Ha ez az egyesülés egy férfi és egy nő között végbemegy, akkor ez az egyesülés, ezúttal lelki síkon, közöttünk és az Úr Jézus között valósul meg. Néhány helyen olvasni fogjuk, és meglátjuk, hogy lelki értelemben is ugyanígy állnak a dolgok. Ami a házasságban természetes módon történik, az a lelki valóság hű képe.

Olvassuk az 1Korinthus 12. részének 13. versét*: „Mert hiszen egy Lélekkel mi mindnyájan **egy testté kereszteltettünk meg**.”* Mindannyian el lettünk jegyezve az Úr Jézussal, hogy egy test legyünk Vele. Egy Lélek által kereszteltettünk meg, hogy egy testet alkossunk az Úr Jézussal. Isten Igéje szerint Ő a test Feje, mi pedig az Ő Testének tagjai vagyunk.

Olvassunk szintén az 1Korinthus 6. részéből, a 15–17. versig:* „Nem tudjátok-é, hogy a ti testeitek a Krisztus tagjai? Elvévén azért a Krisztus tagjait, csinálhatok-é azokból parázna tagjait? Távol legyen. Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki paráznával egyesül, egy test vele? Mert ezt mondja: Lesznek ketten egy testté. A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele."* Ámen.

Márk 10-ben olvastuk, hogy a férfi ragaszkodik a feleségéhez, és egy test lesz vele. Így nézzük ezt lelki értelemben is: „Aki az Úrral egyesül, egy lélek lesz Vele."

Arra vagyunk elhívva, hogy Vele egyesüljünk, és ha nem mondunk le teljesen a világ dolgairól, a családról, nem vagyunk méltók arra, hogy az Ő testéhez kapcsolódjunk.

Az Efézus 4. részének 4. versében pedig ezt mondja: *„Egy test és egy Lélek, a miképen el is hívattatok a ti elhívatástoknak egy reménységében."* Ámen.

Egy test van. Olvastuk, hogy a kettő egyesül, és egy test lesz. Jól értjük-e, mit akar mondani Isten, mire vagyunk elhívva? Nem csupán arra, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. Persze bűnbocsánatnak is kell lennie, különben nem fogad be a testébe – tisztátalanul nem fogadhat be minket.

Isten célja nem csupán az, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. A cél az, hogy egy test legyünk Vele. Pál azt mondja, eljegyzett minket egy férfinak, hogy mint tiszta szüzet állítson Krisztus elé.

Isten terve az volt, hogy az Úr Jézus jegyese legyünk. Erre vagyunk elhívva mindannyian. Bátran meg kell mondanunk mindenkinek, hogy mi az Úr jegyese vagyunk, és úgy kell viselkednünk, ahogy egy tiszta szűz viselkedik a vőlegényével.

Ha nem így viselkedünk az Úr Jézussal szemben, nem beszélhetünk valódi kezdetről. Nem arra vagyunk elhívva, hogy utolsóként, az ajtó mögött legyünk, nem csupán a bűnbocsánatra, hanem arra, hogy a Bárány felesége legyünk.

Mindannyian ugyanarra a reménységre vagyunk elhívva: hogy egy test legyünk Vele. Ámen. Mindannyian egy Lélek által kereszteltettünk meg, hogy egy testet alkossunk. Nincs élet a Krisztus testéhez való kapcsolódáson kívül. Nincs eljegyzés, nem lesz házasság, nem lesz semmi.

Isten Igéje nagyon világos. Olvassuk János 14. részének 15. versét:* „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok."* A „ha engem szerettek" feltétel áll elöl, és csak utána jön a parancsolatok megtartása. Ha teljes szívemből szeretem Őt, kész vagyok akár a halálba is menni érte, nemcsak az Igéjét megtartani.

Ha nem szeretjük az Úr Jézust, ha nem vagyunk szerelmesek jellemvonásainak szépségébe mindennél jobban ezen a földön, nem vagyunk méltók arra, hogy kapcsolatba lépjünk Vele.

A szeretetnek előbb kell megjelennie, abból fakadóan, hogy vonzott az Úr Jézus szépsége; nem utána jön. Nem fogad be minket a jegyesi kapcsolatba, ha nem szeretjük Őt. Megvizsgálja, szeretjük-e, és csak akkor lép velünk jegyesi kapcsolatba, ha teljes szívünkből, teljes elménkből szeretjük, ahogy Márk 12. részének 33. versében írva van: *„És hogy szeressük őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és hogy szeressük felebarátunkat, mint magunkat, többet ér minden egészen égő és véres áldozatnál."*

Csak ott van a kezdet, és aztán a Vele való járás eredményeként jutok el a felülről való szeretetre, amely az Övé, a Lélek gyümölcsére. Az a szeretet, amellyel kezdetben rendelkeznem kell, különbözik attól a szeretettől, amely a Lélek munkájának gyümölcse azokban, akik szeretik az Urat.

Vonzhat minket az Úr Jézus jellemvonásainak szépsége, és szerethetjük Őt, mert ezt Isten helyezte belénk. A szeretetnek ez a képessége minden emberben megvan, születésétől fogva belé van helyezve, és nem ugyanaz, mint a felülről való szeretet, amely az Ő parancsolatainak megtartása, az engedelmesség nyomán jön.

Az embereknek megvan ez a képességük: szeretni, választani. János 3:19-ben olvassuk, hogy az emberek tudnak szeretni – de mit választanak?* „Az ítélet pedig az, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak.”*

Az Úr Jézus olyan szépen mondja: a vámszedők és a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

Ezért mondja az Úr Jézus: *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”* A 21. versben pedig azt a próbát olvassuk, amellyel megvizsgálhatjuk magunkat, hogy teljes szívünkből szeretjük-e Őt: „A kinél vannak az én parancsolataim és megtartja azokat, az az, a ki engem szeret.” Ez a bizonyítéka annak, hogy szeretjük Őt.

„A ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, és én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” A 23. vers: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet; és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” Ámen. Ebben a pillanatban kezdődik el a kapcsolat közöttünk és az Úr Jézus között. Ő megígéri: *Ahhoz megyünk, Én és az Atyám.* Eljön hozzám, Ő mint vőlegény, én mint jegyes, és velem fog lakni.

Énekek éneke két fiatal szerelméről szóló könyv, amelyet lelki értelemben kell néznünk, hogy lássuk, milyen kapcsolatnak kell lennie köztünk és az Úr Jézus között. Neki kell lennie szívünk szerelmesének, ahogy a 23. versben, illetve előtte olvastuk: *„A ki pedig engem szeret… én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”*

Énekek énekének az a célja, hogy megmutassa, milyen kapcsolatban kell lennünk az Úr Jézussal. Azért íródott, hogy megértsük, hogyan szeret minket az Úr Jézus, és hogyan kell nekünk is szeretnünk Őt, hogy megértsük: kölcsönös szeretetkapcsolatról van szó.

Olvassuk a 2. rész 14. versét, majd a 16. verset. „Én galambom, ki a kőszikla hasadékaiban, a meredek helyeknek rejtekében lakozol; mutasd meg nékem a te orcádat, hadd halljam a te hangodat, mert a te hangod gyönyörűséges, és a te orcád ékes.”

És a 16. vers: „Az én szerelmesem enyém, és én az övé.” Ámen. Egység ez, tökéletes egybeforrás kettejük között. Nincsenek már fivérek, nővérek, szülők, rokonok vagy más dolgok, amelyek fontosabbak volnának az Úr Jézusnál. *(Kicsodám van az egekben kívüled? Ha veled vagyok, nem gyönyörködöm a földben. Zsoltárok 73:25)*

Olvassuk a 3. rész 1–4. versét: *„Éjjel az én ágyasházamban kerestem azt, a kit szeret az én lelkem; kerestem őt, és nem találtam. Felkelek azért, és eljárom a várost, az utczákat és a tereket, és megkeresem azt, a kit szeret az én lelkem; kerestem őt, és nem találtam. Rám találtak a vigyázók, a kik a várost kerülik vala: Nem láttátok-é azt, a kit szeret az én lelkem? Alig mentem el tőlök, mikor megtaláltam azt, a kit szeret az én lelkem; megfogtam őt, és el nem bocsátom."* Ámen.

Megtaláltam azt, akit szeret az én lelkem. Megfogtam, és el nem bocsátom. Jegyezzétek meg ezt a kifejezést: „akit szeret az én lelkem" – szívem szerelmese.

Olvassuk az 5. rész 7. versétől. *„Rám találtak a vigyázók, a kik a várost kerülik vala; megvertek engem, megsebesítettek engem, elvették az én fátyolomat rólam a kőfalakra vigyázók. Kényszerítlek titeket Jeruzsálem leányai, ha megtaláljátok az én szerelmesemet, mit mondjatok néki? Hogy betege vagyok a szerelemnek. Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesnél, óh asszonyoknak legszebbike? Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesnél, hogy ennyire kényszerítesz minket?"* Ámen. Jegyezzük meg, hogy itt az áll: milyen ő, és nem az, hogy mit adott nekem.

Miért szeretjük az Úr Jézust? Kérdezzük meg magunktól: meg tudjuk-e válaszolni valakinek, miért hagytunk el mindent, hogy ebbe a jegyesi kapcsolatba lépjünk? Meg tudjuk-e mondani, miért szeretjük az Úr Jézust?

Sokan csak azt hiszik, hogy szeretik Őt, valójában azért becsülik, mert a mennybe viszi őket, mert megmenti őket a pokoltól, mert lakóhelyet ad nekik a mennyben, mert ott nincs többé szenvedés, mert nincsenek többé könnyek.

Sokan azért becsülik Őt, amit ad nekik. De ha egy lány azért szeret egy fiút, mert az házat, autót, pénzt ad neki, mit mondanátok? Igazi szeretet ez, vagy érdek? Mi lesz a szeretetével, amikor a fiúnak elfogy a pénze?

Az Úr Jézus azt mondja János 12:32-ben: *„És én, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonszok."* Vonz minket, a szeretet köteleivel vonz, mondja Isten Igéje. (Emberi kötelekkel vonszolám őket, szeretetnek kötelékeivel. Hóseás 11:4)

Ahhoz, hogy vonzódjunk az Úr Jézushoz és szeressük Őt, valakinek be kell mutatnia Őt nekünk, meg kell mutatnia a szépségét. Mivel vonzhat minket az Úr Jézus, hogy szeressük Őt? Testi szemmel nem látjuk Őt, hogy a külseje vonzzon. Csak a szívünk szemével láthatjuk Őt.

Arra vagyunk elhívva, hogy az Ő szívének szépségét szeressük. Szívtől szívig tartó kapcsolatnak kell lennie. Ez most nem testi kapcsolat. Ő a jelleme szépségével vonz minket, nem mással. Azért kell szeretnünk Őt, mert vonz minket a szépsége, szíve jellemének szépsége.

Csak a lényével, vagyis jelleme szépségével vonzhat minket. Jelleme rendkívüli szépségének kell vonzania minket, hogy olyan mély szeretetet ébresszen bennünk, amelyért elhagyjuk anyát, apát, testvéreket, sőt még az életünket is.

Máté 10. részében vannak a 37–39. versek, amelyeket mindig szem előtt kell tartanunk: *Aki jobban szereti apját, anyját, sőt a saját életét, mint Engem, nem méltó Énhozzám.*

Ezékiel könyvéből is olvasunk erről az egyedülálló kapcsolatról, amelyre el vagyunk hívva.

A 16. rész 8. versétől olvasunk arról a házassági kapcsolatról, amelyre mindannyian el vagyunk hívva. *„És mentem melletted, és láttalak, és ímé, a te időd szerelemnek ideje vala, és kiterjesztém rád ruhám szárnyát, és befedém mezítelenségedet, és megesküdtem néked, és frigyre léptem veled, ezt mondja az Úr Isten, és enyém lettél. És megmostalak vízzel, és lemostam rólad véredet, és megkentelek olajjal. És felruháztalak hímes ruhával, és felsarultalak borzbőrrel, és körülkötöttelek patyolattal, és béborítottalak selyemmel.”*

Csak amikor felébred bennünk a szeretet, amikor a mi részünkről megjelenik a szeretet, akkor köt velünk szövetséget az Úr. Mert ez házassági szövetség.

Így van ide írva. Nem köt szövetséget, nem esküszik nekünk hűséget, amíg fel nem gerjed bennünk az iránta való szeretet. Ezt olvassuk Énekek éneke 8. részének 4. versében: *„Kényszerítlek titeket Jeruzsálem leányai, miért költenétek fel, miért ébresztenétek fel a szerelmet, míg magának nem tetszik!”*

Nem köt velünk szövetséget, ha nem leszünk eszünkön kívül, amikor szól hozzánk, amíg nem vagyunk betegei a szerelemnek.

Amikor azt mondjuk, hogy szövetséget kötöttünk az Úrral, milyen szövetséget kötöttünk? Szeretetszövetség volt, vagy üzleti szövetség, amelyben Ő adja nekünk az üdvösséget, mi pedig az imádatot és a hálát azért, amit értünk tett?

Nézzünk vissza. Szeretetszövetség volt, amellyel házassági kapcsolatba léptünk az Úr Jézussal, vagy azért kötöttünk szövetséget, hogy megmeneküljünk a pokoltól?

Nem kezdődik el a jegyesi élet az Úr Jézussal, ha nem vonz minket jellemének szépsége, amelyre nekünk is vágynunk kell, hogy a miénk legyen. Visszatekinthetünk a múltunkra, és megállapíthatjuk, hogy legtöbbünk érdekből szerette Őt. Egészen más okokból jöttünk Hozzá.

Sokan közülünk nem jelleme szépsége miatt jöttünk, nem azért, hogy vágyjunk rá, hogy a miénk is legyen.

A Súlamit nagyon jól tudta, milyen a szíve szerelmese, és amikor megkérdezték, részletesen leírta a képét: *„Az én szerelmesem fehér és piros… Feje színarany… Szemei, mint a galambok…”* Ismerte, milyen, és beleszeretett, mert ő volt a legszebb az ifjak között.

A 16. vers: „Az ő ínye csupa édesség, és ő teljességgel kívánatos; ilyen az én szerelmesem, és ilyen az én barátom, Jeruzsálem leányai!” Ámen. Ilyen az én szerelmesem – a Súlamitnak nagyon is megalapozott okai voltak arra, hogy szeresse, mert ő volt a legszebb.

Gondoljunk végig néhány dolgot. Hogyan írhatjuk le az Úr Jézust, hogyan írhatjuk le az Ő szívének képét?

Mit felelünk, amikor minket is megkérdeznek: **Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesnél?**

Az Úr Jézus szelíd és alázatos szívű. Hosszútűrő. Szívem szerelmese tele van jósággal, irgalmas, telve szeretettel.

Mi van még a szíved szerelmesében? Ő az igazság Királya, szereti az igazságot és gyűlöli a gonoszságot. Ha Őt szeretjük, az Ő igazságát is szeretnünk kell. Éheznünk és szomjaznunk kell az igazságot.

Vannak emberek, akik inkább a rosszat szeretik, mint a jót, inkább a hazugságot, mint az igazságot, inkább a romboló szavakat, mint az építőket. Vajon szerethetjük-e Istent, és közben ezeket a dolgokat is? Ha így teszünk, nagyon becsapjuk magunkat. Ezt az 52. zsoltár 3., 4. és 5. versében találjuk megírva: *„Jobban szereted a gonoszt, hogynem a jót; a hazugságot, hogynem az igazmondást. Szereted a veszedelmes beszédeket mind, csalárd nyelv! Isten is elveszt azért téged mindörökre; megragad és kitép a sátorból, és kigyomlál az élők földéből.”* Ámen.

Ő a béke Királya. Senkivel nem száll vitába, egyáltalán nem áll ellen azoknak, akik rosszat tesznek vele.

Szívem szerelmese mindenben engedelmeskedik az Atyjának, semmit sem tesz önmagától. Szerelmesem istenfélő, szolgává lett az Atyja előtt, és engem is ugyanerre az engedelmességre hív.

Ahogy Ő engedelmeskedik az Atyjának, úgy kell nekem is engedelmeskednem Neki. Ez a szeretetkapcsolat. Azért szeretem, mert engedelmes. Nem lép ki az Atya akaratából, és mélyen szeretem ezekért a rendkívüli jellemvonásokért, és teljes szívemből úgy akarok élni, ahogyan Ő élt.

Szeretnünk kell Őt, és nekünk is olyanná kell lennünk, amilyen Ő, mert a férj és a feleség eggyé lesz, egy test, és gyakorlatilag teljes egységben élnek, az Atya és a Fiú között fennálló rend szerint.

Az Úr Jézus imádsága János 17-ben erről a tökéletes egységről szól: *„hogy legyenek tökéletesen eggyé”, ahogy mi is egyek vagyunk* – de engedelmességi kapcsolatban, nem egyenlőségi kapcsolatban. Mi nem vagyunk egyenlők Istennel. Nem mondhatjuk Istennek: „Eddig és ne tovább. Innentől én szabom meg a szabályokat.” Ha azt hisszük, hogy ezt tehetjük, száz százalékig a Sátán kezében vagyunk.

Hit által, kegyelemből üdvözülünk, nem cselekedetekből, hogy senki ne dicsekedjék. De aki nem szereti az Úr Jézust mindenek felett, nem méltó Hozzá.

Ha valaki nem tagadja meg önmagát, ha még a saját életét sem gyűlöli, nem méltó az Úr Jézushoz. Értjük-e, mire vagyunk elhívva?

A pokoltól való félelemből jöttem az Úrhoz, hogy ne jussak a pokolba. De ez érdek, nem szeretet. Azért kell jönnünk, mert Őt találtuk a legszebbnek, ahogy Salamon volt a Súlamit számára.

Olvassuk a 27. zsoltár 4. versét: „Egyet kérek az Úrtól, azt kívánom: hogy lakhassam az Úr házában életem minden idejében, hogy nézhessem az Úr szépségét, és gyönyörködhessem templomában.” Ámen.

Dávid látni akarta az Úr szépségét, és gyönyörködni akart Isten templomában.

Az első szeretetedet elhagytad

Énekek éneke 5. részéből olvasunk egy szomorú történetet a Súlamit, a fiatal lány és szíve szerelmese szerelmi életéből. Olvassuk a 2. verset*: „Én aludtam, de az én szívem vigyáz vala. Ímé az én szerelmesemnek szava, **a ki zörget**: Nyisd meg nékem, húgocskám, mátkám, galambom, szeplőtelenem!”*

Az Úr Jézus is hasonlót mond nekünk a Jelenések könyvében, 3:20-ban:* „Ímé az ajtó előtt állok **és zörgetek**; **ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót**, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő én velem.”*

A 3. vers: „Levetettem ruhámat, mimódon öltözzem fel? Megmostam lábaimat, mimódon mocskoljam be?”

Az 5. vers: „Felkeltem, hogy szerelmesemnek ajtót nyissak… Megnyitottam szerelmesemnek, de szerelmesem elment, eltávozott.” Ámen.

Milyennek kell lennie az Úr Jézussal való kapcsolatunknak? Ez a lány késlekedett egy kicsit, csak egy kicsit időzött. És amikor elhatározta, hogy odamegy, és kinyitotta az ajtót, a szerelmese már nem volt ott. Ez a lány nem ugyanolyan hévvel viszonozta szíve szerelmesének szeretetét, és ezzel a viselkedésével arra késztette, hogy elmenjen.

A jegyesi kapcsolat mindkét részről teljes szeretet. A Súlamit szerelmese nagyon szigorúan reagált a lány közönyére.

Mély, nagyon erős szeretetkapcsolat ez. És ebben a nagyon erős szeretetkapcsolatban történhet valami a mi részünkről.

Ha nem vigyázunk, megszomoríthatjuk a Lelket, kiolthatjuk a Lelket, és egyedül maradunk. A Lélek nagyon könnyen eltávozhat tőlünk, ha a szeretetkapcsolatunk mellékessé válik. Ezért kéri, hogy úgy szeressük Őt, ahogy Ő szeret minket. Fia képmására formált minket, hogy feleséget adjon a Fiának. Jegyezzük meg ezt.

Olvassuk a Jelenések könyve 2. részének 1. versétől: *„Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a ki a hét csillagot tartja jobbjában, a ki jár a hét arany gyertyatartó között: Tudom a te dolgaidat, és fáradságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat el nem szenvedheted; és megpróbáltad azokat, a kik apostoloknak mondják magokat, és nem azok, és hazugoknak találtad őket; és terhet hordoztál, és tűrésed van, és az én nevemért fáradoztál, és el nem fáradtál.”* Ámen.

Az efézusi gyülekezet állhatatos gyülekezet volt. Az Úr Jézus sok elismerő szót mond róla. *„És tűrésed van, és az én nevemért fáradoztál, és el nem fáradtál. De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.”* Ámen.

Mit jelent az első szeretet? Azt a szeretetet, amely kezdetben megvolt benned Irántam, amelyért elhagytad Értem anyát, apát, testvéreket… és amelyért Én eljöttem hozzád és eljegyeztelek, mert mindent elhagytál, és teljes szívedből szerettél Engem.

Ez a lány az Énekek énekében egy kicsit késlekedett, elvesztett valamit az első szeretetéből, megjelent nála a hanyagság. *„Levetettem ruhámat, mimódon öltözzem fel? Megmostam lábaimat, mimódon mocskoljam be?”*

Ezt az első szeretetet, amely nélkül semmi sem kezdődik el, ma legtöbbünk teljesen elhanyagolja. A legtöbbeknek az új élet az Úr Jézussal még el sem kezdődött.

Súlyos dolog-e elhagyni az első szeretetet? Lehet sok jó dolgunk, szenvedhetünk az Ő nevéért, próbára tehetjük a hamis prófétákat, lehetnek cselekedeteink, fáradozásunk, nem szenvedhetjük el a gonoszokat. Milyen nagy dolgok ezek!

„Emlékezzél meg azért honnan estél ki.” Isten megfeddi az efézusi gyülekezetet ezért a bűnért, amely arra indítja, hogy elhagyja. Az Úr iránti szeretetünknek forrónak, teljes szívből fakadónak kell lennie, és mindvégig ilyennek kell maradnia.

Ahogy a Súlamitot megkérdezték, úgy kell nekünk is megkérdeznünk magunktól: Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesnél, hogy eszedet vesztetted, amikor hozzád szólt? Eszünket vesztjük-e, amikor az Úr Jézus szól hozzánk? *(A te bizonyságaid gyönyörűségeim, tanácsadóim. Zsoltárok 119:24)*

Talán kezdetben eszemet vesztettem, amikor szólt hozzám, most pedig már nem olyan vonzóak a szavai? Mi történt?

Elkopott valami a kapcsolatunkban. Térj meg, és térj vissza az első cselekedeteidhez, az első szeretethez. Különben eljövök hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat helyéből, ha meg nem térsz. Az Úr Jézus gyertyatartójában ott van a felülről való világosság, hogy világosságban élhessünk. Ha meg nem térsz, mondja az Úr Jézus, eljövök, és elveszem a világosságodat.

És ha elveszi a világosságot, sötétben maradunk, és nem látunk többé. Ez történik, ha elhagyjuk az első szeretetünket.

Jegyezzük meg, hogy az első szeretet a mi részünk: ez az, ami az Úr Jézust arra indítja, hogy szövetségre lépjen velünk, szeretetszövetségre.

Az Úr segítsen megértenünk, mire van elhívva mindegyikünk. Sok igehely mutatja, hogy Isten örök szeretettel szeret minket. És nekünk hogyan kell szeretnünk Őt? Mi a törvény első parancsolata? *Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes elmédből, teljes szívedből, teljes erődből. Ezt cselekedd – mondja az Úr Jézus –, és élsz.*

Az Énekek énekében látjuk, hogy a szeretet kölcsönös, és amikor ez a szeretet megbicsaklik, Isten visszahúzódik tőlünk. Sokan azt hiszik, hogy aki egyszer üdvözült, az mindörökre üdvözült, még ha vétkezik is.

Csak a felkészült menyasszony vehet részt a Bárány menyegzőjén. Ezt mondja nekünk Isten Igéje. Segítsen az Úr, hogy nagyon gondosan megvizsgáljuk magunkat, és ne alkudozni jöjjünk Istenhez, mert az nem lehet. Keressük Őt, találjuk meg a szépségét, és engedjük, hogy vonzzon minket ez a páratlan szépség. Csak akkor fog a Szent Lélek átformálni minket szépségről szépségre, Isten képmására. Az Úr segítsen mindnyájatokat, és engem is. Ámen.

Sursa: *Aki jobban szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/aki-jobban-szereti-atyjat-vagy-anyjat-hogynem-engem-nem-melto-en-hozza